

THĂM MIỀN TRUNG

tháng 10 năm 2009

TUỆ UYỂN

Những cú điện thoại liên tiếp của các sư cô ở Quảng Trị, Huế, Quảng Nam, Quảng Ngãi từ ngày 2/10/09 gọi vào cầu cứu khiến lòng chúng tôi bồn chồn. Con bão lũ Ketsana ngày 29/9/09 vừa đi qua đã khiến người dân những nơi này vốn đã nghèo xơ xác lại thêm khốn đốn. Được sự hỗ trợ cấp bách của một số Phật tử, chúng tôi vội gửi tiền ra cho các sư cô mua mì gói, đến từng nhà phát cho dân. Nơi nào đông người thì tặng mỗi gia đình một thùng 30 gói, nơi nào ít người hơn thì tặng mỗi gia đình nửa thùng. Thế rồi, với lòng bồi hồi xao xuyến, chúng tôi vội sắp xếp quà cáp, thuê chiếc xe 30 chỗ mà chỉ đi có 9 người để dành chỗ chở quà ra thăm những nơi bị thiệt hại nặng nhất miền trung. Cuộc hành trình hồi hải từ Saigon ra miền trung phát quà rồi trở về kéo dài 5 ngày, đoàn chúng tôi hầu như trải hết thời gian trên xe, và chỉ dừng lại để ăn cơm. Khi đi thì mọi người trong đoàn đều háo hức muốn nhanh đến nơi để san sẻ với các nạn nhân bão lũ, khi về thì xe phải chạy nhanh để tránh cơn bão số 10 đang từ từ ập tới ! Những gì đoàn trông thấy trên đường đến những nơi bị bão lũ uy hiếp làm đoàn khiếp sợ thế nào thì người dân phải hứng chịu thiên tai ắt phải điều đúng đến đâu.

Đại Hưng, Đại Lộc, Quảng Nam

Có đi trên con đường đưa đến xã Đại Hưng, huyện Đại Lộc, tỉnh Quảng Nam sáng ngày 14/10/09 mới cảm thông được nạn nhân bão lũ như thế nào. Các cọng rơm còn dính mắc trên những sợi giây điện ngoài ruộng và những ngọn cây cộng với những tấm Pa-nô quảng cáo bằng sắt vốn rất chắc chắn đổ sập trên các thửa ruộng đánh dấu luồng gió thổi mạnh như thế nào. Những vệt tường ẩm ướt đến gần mái nhà chứng tỏ nước lũ đã dâng cao đến đấy. Những ruộng bắp vàng úa báo hiệu nạn đói sẽ xảy ra. Lớp bùn non thật dày trên đường đi cộng với những ụ đất bùn lô nhô hai bên đường ghi lại sự sạt lở của núi. Những nét mặt bơ phờ của 300 người dân đến chờ lãnh quà hẳn lên sự mệt nhọc cả thân lẫn tâm sau những mất mát quá lớn. Họ kể : “Khi bão hoành hành, chúng con lo ẩn trốn. Bão vừa đi, chưa kịp hoàn hồn thì lũ tới,

nhà thì thấp và xiêu vẹo, núi thì lở, tụi con biết chạy đằng nào ? chỉ còn mỗi một cách là chạy vội sang những nhà chắc chắn hơn xin leo ké lên mái nhà tránh lũ, rồi cùng với họ chịu đói cho đến khi nước rút. Thê thảm nhất là chúng con không kịp thả trâu, gà cho tụi hấn chạy, nên tụi nó chết hết, chúng con trắng tay. Đồ đạc trôi hết rồi, chừ các cô cho cái gì cũng quý hết !”

Quà chúng tôi có nhiều nhận gì đâu, chỉ có 10 kg gạo, 1 thùng mì, và phong bì 120.000 đồng. Chúng tôi muốn tặng họ nhiều hơn nữa, nhưng lại muốn chia sẻ với nhiều nơi, nên đành phải chia đều trị giá 270.000 đồng cho mỗi phần như thế. Nơi họ ở là thôn xóm quá hẻo lánh, đường lại quá xấu nên rất ít đoàn chịu đến thăm. Dân làng cũng vì sợ lãnh quà hụt nên tuy đã nhận phiếu nhận quà từ mấy hôm trước nên chờ đến khi xe cứu trợ vào làng mới dám chạy đến.

Tam Phú và Tam Thanh, Tam Kỳ.

Nhà của 300 người ở xã Tam Phú và Tam Thanh tỉnh Tam Kỳ không bị nước lũ dâng cao bằng nhà của người dân ở xã Đại Hưng nhưng lại bị bão làm tốc mái. Đoàn chỉ tặng họ cái mền với phong bì 200.000 đồng mà họ tranh lẫn quá vì sợ hết phong bì ! Chuyện cười ra nước mắt là quà phát ngay cửa xe, do bị người dân xô đẩy quá, chúng tôi vội chạy hết lên xe, đóng cửa lại, dọa là không phát quà ở đây nữa mà sẽ đi phát nơi khác, mà quên mất là đã bỏ mặc chú tài xế đang hò hét ở dưới. Chú vừa mắc cười vừa dỗ dành dân: “Đó, bà con thấy chưa, tui mà còn bị bỏ lại nè !” không ngờ câu nói của chú hiệu nghiệm quá, bà con ngồi xuống xếp hàng tử tế, chúng tôi lại xuống xe tiếp tục phát quà, và đi về Quảng Ngãi ngay sau khi phong bì cuối cùng vừa được phát.

Bình Mỹ, Bình Sơn, Quảng Ngãi

400 học sinh cấp 1 ở xã Bình Mỹ, huyện Bình Sơn, tỉnh Quảng Ngãi reo mừng khi nghe đoàn tuyên bố mỗi phần quà là chiếc cặp táp ở trong có áo mưa, 5 quyển vở, hộp đựng bút với các dụng cụ học sinh, kèm theo một gói bánh cho các em nhâm nhi và 5 kg gạo. Bão lũ đã cuốn phăng tập sách các em rồi nên phần quà chúng tôi tặng ngày 15/10/09 ấy quả đáp ứng đúng nhu cầu. Phụ

huynh các em đứng ngoài cổng nhìn vào rơi nước mắt vui sướng. Phát có 400 phần mà chúng tôi phải vào đến 3 ngôi trường, vì trường phải rải rác gần những nơi có dân cư. Tội nghiệp nhất là ngôi trường thứ hai ở tít trong sâu, đường nhỏ, xe chở quà không vào được, các thầy giáo sợ chúng tôi ngại đi bộ vào đấy sẽ “bỏ” học sinh của họ đã chạy theo vẫy xe của đoàn liên hồi, và họ cười mãn nguyện khi đoàn vào tận nơi, dắt các em ra tận xe lãnh quà. Đoàn không thăm các em sao được, vì các em ở đây tuy nghèo mà thông minh và ngoan lắm. Tôi vừa đọc một câu trích trong “Vần thơ cho Bé” lần thứ hai : *“Em yêu mái trường, nơi em vui học, có trò bạn nhỏ, và cô giáo thương.”* thì đã có em đọc được vanh vách, khác với những học sinh cấp 1 ở các tỉnh khác vẫn còn vấp dù đã được đọc theo đến lần thứ 6 !

Vừa phát quà học sinh xong, đoàn quay sang phát 10 kg gạo, 1 cái mền và phong bì 120.000 đồng cho 250 gia đình. Có lẽ đã từng phải nếm quá nhiều cơ cực nên nét mặt người dân ở đây lộ vẻ chịu đựng : không bon chen nhưng mắt họ chỉ hướng về phong bì tiền, khiến đoàn phải luôn miệng nhắc họ lãnh gạo và mền !

Quà đã phát hết, đoàn ra về mà lòng buồn rười rượi. Không biết tất cả những người lãnh quà này có giữ được những gì mình vừa tặng họ không, hay lại phải mất thêm vài lần nữa cho đến khi mùa mưa bão chấm dứt vào cuối năm ? Lạy Phật, sức người có hạn, tầm với của chúng con bé quá, xin Ngài phù hộ cho bớt có thiên tai, cho người dân được an vui hát câu mưa thuận gió hoà, cho trẻ được hồn nhiên đến trường, không còn bị sống trong cảnh phập phồng nữa. Xin chân thành cảm niệm công đức của tất cả những nhà hảo tâm đã nhiệt tâm đóng góp cho đoàn chúng tôi thực hiện được chuyến đi này, nguyện xin chư Phật gia hộ quý vị cùng chúng tôi mãi là bồ đề quyến thuộc.

Tuệ Dung ghi